

Sygn. akt III CSK 54/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku D. J.  
przy uczestnictwie R. K., P. P. i Gminy Miejskiej K.  
o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie  
oświadczenia o odrzuceniu spadku,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 20 grudnia 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Gminy Miejskiej K.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Gmina Miejska K., uczestniczka postępowania o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2018 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego [...] z dnia 22 listopada 2017 r., którym tenże Sąd zatwierdził uchylenie się od skutków prawnych niezłożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku dokonane przez D. J.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze wskazano oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, argumentując, że po stronie wnioskodawcy nie zachodził błąd prawnie doniosły, ponieważ - w ocenie skarżącej Gminy - nie dochowała ona należytej staranności w ustaleniu przedmiotu spadku.

Zgodnie z wielokrotnie wyrażanym stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżąca oparła swoją argumentację na założeniu odbiegającym od wyniku oceny stanu faktycznego sprawy przeprowadzonej przez Sąd *meriti* który ustalił, że okoliczności sprawy uzasadniają brak bezpośredniej wiedzy o osobie

spadkodawcy i jego zobowiązaniach po stronie wnioskodawczyni. Z kolei uzasadnienie przyjęcia takiego stanu sprawy przez Sąd odwoławczy zostało przedstawiony w sposób spójny logicznie i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, co świadczy o prawidłowym przebiegu samego procesu oceny dowodów przedstawionych w sprawie. Z tej przyczyny wywód skarżącej gminy nie wykracza poza stwierdzenia polemiczne wobec ustaleń i oceny Sądu, zaś czynienie przedmiotem zarzutu skargi kasacyjnej kwestii związanych z ustalaniem stanu faktycznego i oceną dowodów jest niedopuszczalne na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw